

5.

Tretjega dne rano je stopil iz zidanice. Nad vzhodne griče so se speli rdečkasti valovi jutranjega solnca. Zrak je bil hladen in svež. Moratiča je objelo mlado jutro z dobrotnimi rokami, ki so mu pogladile in ohladile razgreto čelo in mu mreno tegobe in mraka potegnile z oči. Vanje je iznova planila divna slika vse okolice, ki se mu je pogreznila na dno srca, da je začelo mirneje utripati, kakor da ga je zalilo čudotvorno zdravilo. Razpel je roke, beli rokavi so vzplahutali v vetriču kakor dvojne dolgih, ozkih kril velike, iz teme v luč plavajoče ptice. Polna svetloba prečistih solčnih pramenov je tako žarko oblila njegova lica in njegovo čelo, da so se prav razločno videle temne sence črt in brazd v njih, kakor bi mu bila vsa glava obvita s trnjevo krono. Tako se je spustil navzdol proti hiši med brajdami in trtami. In kamor so se zadeli veslajoči rokavi, od povsod so se vsule nanj v solncu se blesketajoče rosne kapljice: biseri so padali na trnjevo krono!

Metke ni bilo več doma. Teta je bila prišla ponjo in jo odvedla s seboj v tri ure oddaljeno selo. Poldek je še vedno ležal v zibelki, velika mu je bila glava, oči so bile zaprte, nad odejo so se iztezali in krčili prstki.

Moratič je snel iznad hodnička smrečji vršiček — znamenje gostilnice. Oldnesel ga je v kuhinjo in vrgel v ogenj. Zaprasketalo je, plamen se je malo dvignil in kmalu zopet pomiril, za trenutek je zavonjalo po smrečju in smoli. Potem pa je bilo zopet vse kakor prej, samo smrečjega vršička ni bilo več.

— Tako! — je vzdihnil mož.

Meta ni pregovorila besede. Obraz ji je pobledel, ker ga ni niti danes niti včeraj poljubil jutranji solčni val, niti ga ni osvežil spanec.

— A ti, žena, glej, kaj bo iz tega deteta! — Te besede so se ji vklesale v dušo kakor velika zapoved. Vedno so ji zvenele v sluhu. Zdelo se ji je, da jih vidi zapisane povsod, na steni, na stropu, na

podu, na zibelki in na otrokovem čelu: A ti, žena, glej!... In ko ga je vzela k prsim in so Poldkova usteca hlepela po hrani, tudi tedaj je pred materjo kar v zraku migljala velika zapoved: A ti, žena, glej!... In ta zapoved je v materi spočela tako silno ljubezen do otroka, da je odmrla vsemu svetu in da je vse svoje misli, vso radost in vso žalost svojo zlila in strnila v enem samem hrepenenju: biti in ostati mu matil!

Že davno je Moratič napletel copatke, pričakujoč, da bo Poldek shodil vsak čas. A minevali so dnevi: eden, dva, pet, sedem... Ne, to niso bili dnevi, to so bila leta. Tako bliskoma je nevidna roka in dlan podila čas, a Poldek še ni shodil. Debela glava ga je silila k tlom, ki je drsal po njih, ves ubog in usmiljenja vreden. Kadar je pridrsal do matere, tedaj se je ob njenem krilu spel na noge, obrnil vanjo plašne, motne oči in zamomljal nerazumno, le materinemu srcu umljivo besedo: Am — am — am! — Tako je klical njo, ki ga je s tresočimi se, bed-

nimi rokami privila k sebi. na ubogo svoje srce, ki siro-
maku ni moglo dati ničesar
drugega razen bolne svoje
ljubezni!

— K svetemu Feliksu v
Novo mesto pojdem z njim!
— je dahnila žena.

— K svetemu Feliksu
pojdi! — je pritrdil mož. —
Ali pa k trifarški Materi

božji pojdi tja pri Metliki. —

— Pojdem najprej k svetemu Feliksu in potem še k Materi božji
k Trem faram. —

In ko je že bila preko Gorjancev, je iznad njih priplaval črn oblak in je s pišem in zamolklim šumom veslal kakor pošast naravnost proti Suhorju. Končno je obvisel nad Moratičevim domovanjem. Iz njega, iz črnega oblaka, grozo obetajočega, je hrumelo in bučalo, da so veje mogočne lipe ječale in se lomile in udarjale na hišno sleme. Iz črne gmote se je izvila ognjena kača, ki je med glušečim gromom treščila v lipo, da jo je v trenutku preklala od vrha do tal. Hiša se je zamajala v temeljih, strela je odskočila pod sleme in užgala oboje pri oknih. Nato se je usul dež, ki je lomastil na zemljo v tako gostih curkih, da je bilo videti, kakor da se previja od neba do zemlje temnosiva, gosta koprena. V tej plohi je ugasnil ogenj, in namesto opojno sladke vonjave se je širil okrog lipe žveplen smrad.

Vsa ta strahotna prirodna igra se je razvila s tako naglico, da je Moratič kar okamenel in ni čutil nič drugega nego mrzlično drgetanje do kosti in mozga. In niti osvestil se še ni, že je črna pošast odhrumela dalje, ko je pravkar na Moratičev dom udarila tako strašen svoj pečat.

D drugega dne rano je nekdo potrkal na zaklenjena vrata. Ko jih je Moratič odprl, je zagledal na pragu onega gosposkega gosta, ki je že pred leti udaril s pestjo po mizi in dejal, da bo vse to njegovo.

— Kaj bi? — je osuplo vprašal Moratič.

— Ali prodáš hišo in vse? — je naglo odgovoril gost z vprašanjem.

In kakor da je prišlo to vprašanje ravno ob pravem času in kakor da ne more biti drugače, se je Moratič odločil takoj: Prodam! —

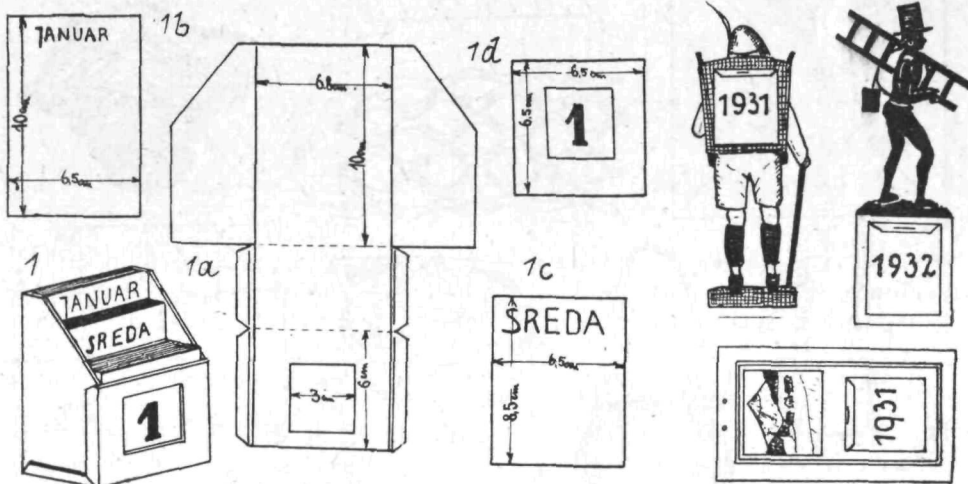
Moža sta se napotila v Metliko k notarju, kjer so napravili pismo. In tolsta gosposka roka ni bila privid, bila je resnična človekova roka, ki mu je odštela kupnino. Ko je bilo vse to gotovo, se je Moratič ogledal po Metliki in je kupil v dolnjem koncu, v zatišju blizu potoka hišico, ki bo dovolj velika zanj, za Meto in Poldka. Tudi do Treh far in do Matere božje s sedmerimi meči v srcu ni daleč od tod.

(Konec prih.)

Koledarčki.

Koledarčki so dobrodošla darila, ki jih lahko poklonimo vsakomur in ki so vedno koristna.

Posebno zatikalni koledar (slike 1, 1a, 1b, 1c, 1d) je zelo praktičen, ker ga lahko uporabljamo neprestano več let.

Iz močne lepenke si izrežemo škatljico, katere kroj vidimo na naši slički (1a). Najboljše je, če napravimo koledar po istem merilu kakor je označeno na risbi. Potem izrežemo iz tenkega, belega kartona 12 tablic za mesece (1b), sedem za tedenske dneve (1c) in 31 za dneve v mesecu (1d). Na te kartončke razločno s tušem napišemo vsa imena mesecev, posamezne dneve tedna in številke od 1 do 31.

Nato vtaknemo tablice z meseci zadaj v škatljico, pred te pridejo po vrsti (ponedeljek, torek, sredo itd.) tablice z imeni dni v tednu in prav spredaj